

kavramların içinden geçen, onları kendi üstünden atlatan bir anlatım biçimi. Şablon cetvellelerinden içi boyanarak çıkarılan, kademe kademe birbirine eklenen birkaç leke, birkaç erkek, birkaç kadın, bir kedi. Saçları taranan kadın, gözleri kapalı, dizlerini tutan. Kendi görselliğine kapanmadan, kendisine yapışılmasına izin vermeden, somut olanı terk ederek soyut, başka, somutluğun ötesinde bir düzlemde temsil etme arzusu doğurmadan, somutu yadsımadan, figürü bir ideyi temsil eden bir simgeye dönüştürmeden oturur yerinde. Erkek, bir elinde tarak, diğer avucunda saçları tutar, gözün gördüğü rüya mıdır gerçek midir, belirsiz kılar. *Aşk*. Somutu terk etmeden ondan özgürleşen garip bir hava,

Arslan Eroğlu
Aşk

Tuval üzerine yağlıboya
110x220 cm.

2009

kendisinin ötesinde bir yere akmayan, bakanı bir varlığa ya da hakikate yönlendirmeyen, tinselliği ne ifade ne temsil eden ama ayrıksı bir biçimde tinsellik doğuran bir atmosfer. Kavranabilir son-

concrete into a template, in the language of humanism: concreteness which turns into abstraction. Whereas here, there is a narrative form which goes through concepts like concrete (figure) and abstract (idea), which makes these concepts jump over itself. A few stains, a few men, a few women, a cat, extracted by painting in template rulers and joined to one another level by level. A woman whose hair is being combed, her eyes shut, holding her knees. She sits, not folding within her own visuality, refusing permission for others to cling on to her, abstract and different by abandoning the concrete, without creating the desire to represent on a platform beyond concreteness, without denying the concrete, without transforming

Love

Oil on canvas

the figure into a symbol representing an idea. The man holds the comb in one hand, and hair in his other palm, rendering ambiguous whether what the eye sees is a dream or reality. Love.